

GLOBALITZACIÓ I TERROR: “ASSASSINS SA” I HAITÍ

Toni Solo

20/04/2008

www.nodo50.org/ceprid

“Cada cop hi ha més proves de que soldats de les forces pacificadores d'Estats Units van matar a trets a civils desarmats, nens inclosos, durant una operació recent a Haití... Testimonis independents van dir que 23 persones van resultar mortes durant la operació i que moltes ho van ser per trets a la nuca” (1)

“Dues dones i dos nens van resultar morts en un atac de les Forces Britàniques a Afganistan, va dir el Ministres de Defensa”. (2)

“Les operacions de les forces estadounidenques, multinacionals i de la policia iraquiana estan matant el doble d'iraquians -la majoria civils- que els atacs dels insurgents, segons les estadístiques que facilita el Ministeri de Sanitat d'Iraq”. (3)

“Ahir, a l'Hospital Militar de Quito, l'estudiant mexicana Lucía Morett va declarar per primera vegada davant el fiscal d'Equador William Pesantez que soldats colombians... mataren a persones que estaven ferides o que s'havien rendit”. (4)

La globalització de les empreses depèn de la disponibilitat dels governs per matar. Les persones i organitzacions que defensen el seu dret a l'autodeterminació poden preparar-se pel pitjor. El règim de Bush i els seus aliats poden discutir ocasionalment sobre els mitjans i les formes, però el seu comportament cap als pobles com el de Palestina i Haití no deixa lloc al dubte: els governs d'Estats Units i els seus aliats funcionen com un mortífer sistema gangsteril global per aconseguir el que volen. El Consell de Seguretat de Nacions Unides funciona actualment quasi com la versió diplomàtica “d'Assassins SA”.

La prolongada destrucció d'Haití a mans de forces estrangeres és simplement un exemple de la determinació de les èlits de països rics per apropiarse d'allò que desitgen mitjançant la negació dels drets fonamentals de la gent de tot el món. El cop d'Estat contra el President Aristide, organitzat per Estats Units, Canadà i França, demostra després de quatre anys aquest esquema familiar de l'imperialisme. Totes les falses, tot i que elegantment disfressades, tonteries sobre dur la democràcia i la prosperitat a Haití han acabat en una ocupació militar assassina per Nacions Unides per defensar a una èlit corrupta vestida pels Estats Units, mentre que gent famèlica sobreviu menjant galetes fetes de fang.

Immediatament després del cop, George W. Bush va dir: “Aquest govern creu que és essencial que Haití tingui un futur esperançador. Aquest és el començament d'un nou capítol a la història del país”. L'aleshores ambaixador d'Estats Units a Nacions Unides, John Negroponte va dir: “Haití ha entrat en una nova pàgina en la seva història” (5). Bé, com és que aquest sensacional nou món preparat per Bush, Negroponte i els seus empresaris-gangsters aliats?

Les estadístiques de la misèria

El periodista d'Associated Press Jonathan Katz, va informar el passat 29 de gener: "...en llocs com Cité Soleil, el barri coster on Charlene comparteix una casa de dues habitacions amb el seu nadó, 5 familiars i dos pares desocupats, les galetes fetes de fang, sal i grassa vegetal s'han convertit en una dieta habitual... 'Quan la meua mare no cuina, les he de menjar tres cops al dia', va declarar Charlene. El seu nadó, Woodson, descansa a la seva falda, on sembla encara més prim que quan va néixer amb una mica menys de tres quilos de pes".

El Banc Mundial calcula que la població de Haití és de quasi 9 milions. El Producte Interior Brut (PIB) per càpita al 2006 va ser de 480 dòlars. Després de dos anys i mig d'intervenció estrangera, al setembre de 2006, el Fons Monetari Internacional (FMI) (6) va calcular que més del 70 per cent de la gent encara vivia amb menys de dos dòlars al dia i que el 55 per cent amb 0,44 dòlars al dia. Quatre anys després del cop, l'informe de Katz mostra que res ha millorat. Amb altres paraules, si admetem que la població d'Haití és d'uns 8,8 milions de persones, això significa que a una hora de vol de Miami, quasi 5 milions estan sofrint fam.

L'informe de 2006 de l'FMI (Informe Estratègic Provisional sobre la Reducció de la Pobresa) assenyala que el PIB per càpita real aleshores era el 70 per cent del PIB d'Haití al 1980. També fa saber que "l'accés als serveis bàsics: salut, educació, aigua corrent, clavegueram) és molt deficient i els indicadors socials són alarmants. La mortalitat infantil es calcula en 76/1.000, o sigui, el doble de la mitjana regional, mentre que l'esperança de vida és 18 anys més baixa que la mitjana regional. Més encara, menys de la meitat de la població té accés a aigua potable tan en zones rurals com urbanes, mentre que és el 71 i 93 per cent respectivament en la regió. L'accés a instal·lacions sanitàries apropiades és del 16 per cent en àrees rurals i del 50 per cent en urbanes, mentre que a Amèrica Central i el Carib, aquests percentatges són del 49 i 86 respectivament".

Un altre informe, aquesta vegada del Consell d'Assumptes Hemisfèrics, publicat també al 2006: "El pudorós secret d'Haití: el problema de l'esclavitud infantil", informa del sistema de treball infantil esclavista: "Segons el govern d'Haití, hi ha al voltant de 90.000 a 120.000 nens esclaus, però UNICEF ofereix una xifra molt superior, de 250.000 a 300.000". Això, s'ha de tenir en compte, amb una població menor de 9 milions.

Ara mateix, la sostenibilitat de l'economia d'Haití és dubtosa. El país ha sofert els mateixes pressions imperialistes que els demés països d'Amèrica Central i el Carib que han conduït al declivi de les seves economies rurals juntament amb la corresponent destrucció ambiental. Aquestes polítiques neoliberals van ser dissenyades a consciència pels planificadors del "desenvolupament" dels països rics per crear una gran reserva de mà d'obra emigrant llesta per buscar treball tan com a emigrants il·legals a Estats Units com en l'explotadora indústria maquiladora local que proveeix a les marques de luxe a Nord-amèrica i Europa.

El col·lapse agrícola consegüent ha estat desastrós per l'economia rural d'Haití i per la majoria que difícilment pot aconseguir suficient menjar. "Els activistes estudiantils d'Haití demanen una reforma total de l'economia rural nacional, que ha donat com a resultat que el país importa més de la meitat dels seus aliments mentre que els agricultors locals es mantenen en la pobresa" (7). La misèria i el sofriment que suporten els haitians després de quatre anys del cop d'Estat contra el President Aristide es manté tot i el que es fa passar com a recolzament de la "comunitat Internacional".

Tornada al colonialisme

Si es mira a Iraq, Palestina i Afganistan, s'aprecia clarament que on han actuat els Estats Units i els seus aliats, les seves poblacions estan tan malament o sovint pitjor del que estaven abans de la intervenció. El cas d'Haití segueix aquest esquema: Estats Units i els seus aliats "Assassins, SA" del Consell de Seguretat de Nacions Unides, decideixen que és hora d'un canvi de règim. Imposen sancions econòmiques. Intenten deliberadament provocar una crisi interna i un conflicte. Els seus mitjans de propaganda organitzen una campanya imparabile per preparar a la seva opinió pública interna. Finalment recorren a la força militar per instal·lar el govern que volen. Inevitablement és un govern titella que s'enfronta a la ferotge i ressentida oposició per part de la gent a la que se li ha imposat i que només pot sobreviure mitjançant l'actuació de tropes estrangeres.

Això és evident si es revisen les declaracions a l'època en que va tenir lloc el cop. Colin Powell, aleshores Secretari d'Estat d'Estats Units, va dir: "...al final de la setmana passada vam pensar que la única resposta possible seria que el President Arístide reflexionés seriosament sobre la situació i que deixés el seu lloc, que és el que va fer. Vam dir que en aquest cas nosaltres hi acudiríem i així ho vam fer immediatament". També va dir: "estava claríssim pels canadencs, els francesos i per nosaltres que ell (Arístide) havia consumit tota l'autoritat política i la credibilitat que tenia" (5).

"Pensem", "era claríssim per nosaltres". Però, qui som "nosaltres" si no els elements més reaccionaris entre les èlits dels antics poders colonials? Efectivament, res ha canviat des dels dies de la ocupació militar d'Haití per part d'Estats Units entre 1915 i 1934. La única diferència superficial és que les forces ocupants avui són de mercenaris de Nacions Unides i el més vergonyós és que són de països llatinoamericans com Brasil, Bolívia i Xile. La ironia absoluta i escarnidora és que els països membres de Nacions Unides estan tacant la Declaració Universal de Drets Humans i la Carta de Nacions Unides. Un es pregunta si Evo Morales no és conscient de que el destí d'Arístide pot ser el seu quan Negroponte i els seus sequaços com l'ambaixador d'Estats Units Philip Goldberg creïn les condicions adequades a Bolívia.

Els drets humans a Haití després del cop d'Estat

El que diuen els mitjans de comunicació internacionals sobre Haití reproduceix fàcilment el permanent estereotip racista que s'aplica als països africans. Se'ls veu com a "casos perduts" als que per desgràcia i lamentablement els antics poders colonials amb prou feines poden ajudar. Per la indiferent opinió pública d'aquests països rics, tals clixés són suficients per explicar la incapacitat de la "comunitat internacional" per promoure un creixement econòmic sostenible a Haití.

Però és molt més difícil per les forces d'ocupació de Nacions Unides justificar la persistència de greus violacions de drets humans que suposadament el cop de 2004 estava destinat a parar. Per emmascarar la dura realitat, els "Assassins, SA" utilitzen el desconeixement i la deixadesa dels mitjans per tocar molt de resquitllada aquestes greus violacions. Aquestes inclouen els milers de persones mortes durant i després del cop, els presos polítics que no han estat jutjats apropiadament, els centenars jutjats injustament, la persecució dels membres de Fanmi Lavalas, la impunitat dels assassins entrenats per Estats Units, les massacres de Nacions Unides i els intents descarats d'interferir en els processos electorals.

La tasca continuada a favor dels drets humans a Haití realitzada per organitzacions reconegudes com l'Institut per la Justícia i la Democràcia a Haití (IJDH) (www.ijdh.org), ha estat recolzada per diversos estudis apareguts a partir del cop de 2004 que han descrit i documentat la violació d'aquests drets. El Centre Per l'Estudi dels Drets Humans de la Facultat de Dret de la Universitat de Miami, va publicar al novembre de 2004 un informe a partir de la investigació de Thomas Griffin. Griffin i el seu equip van documentar una caiguda realment sorprenent de la seguretat a Puerto Príncipe, amb la policia dominada per antics soldats de l'exèrcit d'Haití i desordres fomentats per sinistres figures recolzades per Estats Units com l'instigador del cop Andy Apaid.

Griffin ofereix en el seu informe un context important al explicar el paper del govern d'Estats Units en el cop mitjançant organitzacions no tan no governamentals com la International Foundation for Electoral Systems, directament finançada per la USAID (Agència de Desenvolupament Internacional d'Estats Units) en condicions preferents, és a dir, sense concurs davant a altres organitzacions. El relat de l'informe sobre una entrevista amb Pierre Vixamar, un pallasso dels governs d'Estats Units i Canadà, és un retrat clàssic de la mentalitat colonialista. Després de documentar les condicions de malson que existeixen als hospitals i al tanatori de la capital d'Haití, Griffin conclou que “la vida per la majoria empobrida es torna cada cop més violenta i més inhumana a mesura que passen els mesos des del derrocament del govern electe el 29 de febrer de 2004”.

Un informe del 19 de juliol de 2004 del IJDH que també s'ocupa del període posterior al cop, documenta centenars de morts violentes. Anthony Fenton (8) fa dues observacions importants sobre l'informe. Primerament fa notar que, com en tots els informes sobre la situació dels drets humans després del cop, només es va poder ocupar de la situació a l'àrea de Puerto Príncipe i la Meseta Central, el que implica certament que l'abast total dels abusos i les morts violentes a tot el país després del cop certament és varies vegades superior. Segon, es centra en l'afirmació de l'informe de que “amb l'excepció de quatre víctimes i d'aquells la identitat dels quals no ha pogut establir-se, els entrevistats han informat de que les víctimes eren partidaris d'Arístide o de l'anterior govern constitucional d'Haití”.

El silenci dels mitjans internacionals sobre les massacres posteriors al cop contrasta agudament amb la cobertura que han donat a la repressió del govern en l'aixecament de 2007 a Burma o a la violència post electoral entre les comunitats a Kenya. Un pot pensar amb tota lògica que com la majoria de les víctimes de la violència a Haití semblen ser els empobrits partidaris d'Arístide, el seu sofriment mancava d'importància als ulls dels mitjans de propaganda occidentals. Quan el cop va tenir lloc, només uns pocs periodistes com Kevin Pina i Jean Ristil van estar informant sobre els problemes de la gent del poble, però els seus articles van ser rebutjats per la major part dels mitjans internacionals.

Un pot extraure conclusions similars respecte a l'article de The Lancet “Human rights abuse and other criminal violations in Port-au-Prince, Haiti: a random survey of households”. (9) Un dels autors, Athena Kolbe, va escriure més gràficament en almenys algun altre article (com Lyn Duff) sobre l'horripilant ús de la violació i l'abús sexual per destruir a les famílies pro Arístide (10). L'article de The Lancet va informar de que “les nostres esbrinacions suggereixen que 8.000 persones van ser assassinades a Puerto Príncipe i els seus voltants durant els 22 mesos investigats. Quasi la meitat dels assassins identificats van ser forces del govern o agents polítics estrangers. L'assalt sexual a les dones i nenes era comú i les esbrinacions suggereixen que 35.000 dones van ser atacades a la zona; més de la meitat de les víctimes femenines eren menors de

18 anys”.

Els autors de l'informe interpreten aquestes dades així: “el crim i l'abús sistemàtic de drets humans eren comuns a Puerto Príncipe. Tot i que els perpetradors de les violacions identificats eren criminals en la seva majoria, també es va identificar freqüentment a agents polítics i a soldats de Nacions Unides. Aquestes esbrinacions suggereixen la necessitat de que el govern recentment escollit a Haití, Nacions Unides i les organitzacions de serveis socials s'ocupin de les conseqüències legals, mèdiques, psicològiques i econòmiques del crim i els abusos generalitzats de drets humans”.

Donada l'escassetat de recursos del govern d'Haití i el context polític intimidatori que existeix, no sembla que vagi a triomfar la promoció i defensa dels drets humans al país. El cas de l'activista de drets humans Lovinsky Pierre-Antoine, que continua desaparegut des de fa set mesos, és emblemàtic del fracàs del govern per exercir la limitada autoritat que pugui tenir. Amnistia Internacional ha publicat diverses alertes recentment documentant amenaces de mort cap als activistes de drets humans, entre ells Wilson Mesilien, Franzco Joseph i Yveson Piton (11).

Continuïtats històriques i projeccions regionals

Molts d'aquests informes sobre abusos sistemàtics de drets humans han estat ignorats o, quan ha sigut impossible ignorar-los, com el de The Lancet, han estat menyspreats, o els seus autors difamats, o la seva metodologia atacada. Aquestes accions segueixen el patró utilitzat pel govern d'Estats Units en l'us de la opinió pública contra la persistent oposició a Amèrica Llatina, des del petit exèrcit boig de Sandino als anys 1930 a Nicaragua, a les guerrilles a Colòmbia durant més de 40 anys; des de la Guatemala d'Arbenz al Xile d'Allende, de la revolució cubana a la sandinista i a la bolivariana a Veneçuela i a la ressurgència indigenista a la Bolívia d'Evo Morales.

Durant la guerra de Nicaragua, la històrica sentència de 1986 de la Cort Internacional de Drets Humans contra el govern d'Estats Units per instigar la campanya terrorista de la Contra enfront al govern electe de Nicaragua, va ser enterrada pels mitjans. Nombrosos informes que detallaven minuciosament les atrocitats esteses i sistemàtiques de la Contra van ser descartats, mentre que les mesures del govern nicaraguenc per combatre el terrorisme dirigit per Estats Units van ser demonitzades. Estats Units -dirigit per molts dels mateixos que traficaven amb armes i drogues per finançar a la Contra- continua juntament amb els seus aliats la mateixa política dels anys 1980 contra Nicaragua, Moçambic i Angola, a la qual anomenaren “guerra total a nivell local”.

Com en aquests antics conflictes, financen obertament a organitzacions no governamentals que s'oposen a governs sota la disfressa “d'enfortir la democràcia i els drets humans”. Al mateix temps organitzen de forma encoberta a organitzacions paramilitars i campanyes d'assassinats. Un cop han provocat deliberadament conflictes i inestabilitat, aleshores poden acusar als governs de ser incapaços de satisfer les necessitats dels seus ciutadans. Aleshores arriba el moment del “canvi de règim”, via qualsevol marioneta a sou que puguin enrolar o per imposició d'alguna “coalició dels disposats” establerta cínicament pel cas, amb o sense autorització del Consell de Seguretat Assassins SA de les Nacions Unides.

Estats Units i els seus aliats com Canadà i els països de la Unió Europea mantenen la mateixa mentalitat colonialista que han tingut sempre. La seva prioritat és el manteniment

del seu propi poder i influència via subalterns locals i governs debilitats. Per aconseguir aquest objectiu organitzen sense parar i deliberadament assassinats en massa per a reprimir moviments populars democràtics. Representen un antic règim la impressionant avantatge del qual -derivada de l'esclavitud i el genocidi en països que han colonitzat-s'està acabant. La horrible destrucció deliberada d'Haití i l'assassinat i detenció massius dels partidaris d'Arístide, té un doble caràcter.

Per una banda és una repetició de la política imperialista tal i com es va aplicar al segle XX contra els pobles que insistien en el seu dret a l'autodeterminació. Per altra és l'últim precursor a Amèrica Llatina de la renovada disposició d'Estats Units i els seus aliats per destruir els moviments progressistes a Veneçuela, Bolívia i Equador. La recent massacre de membres de les FARC i investigadors mexicans a Equador per part del govern colombià, és un assaig del que probablement serà una sèrie de provocacions similars durant el 2008. Després del seu èxit a Haití, Estats Units i els seus aliats Assassins Internacionals SA, van darrere de preses majors i riques en gas i petroli.

Notes

1. "Women and children killed in Afghanistan by British air strike", John Bingham, The Independent, 13 de març de 2008
2. "Peacekeepers accused after killings in Haiti ", Andrew Buncombe, The Independent, 29 de juliol de 2005
3. "More Iraqi Civilians Killed by US Forces Than By Insurgents, Data Shows", Nancy A. Youssef, Knight-Ridder, 25 de setembre de 2004
4. "La estudiante superviviente mexicana revela que los soldados colombianos remataron a gente herida o que se había rendido." Blanche Petrich, La Jornada, Rebelión, 17 de març de 2008.
5. <http://www.globalsecurity.org/military/library/news/2004/03/mil-040301-usia01.htm>
6. "A Window of Opportunity for Haiti" - www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2006/cr06411.pdf
7. "HAITI: Once-Vibrant Farming Sector in Dire Straits", Nazaire St. Fort, IPS , 4 de març de 2008
8. "Human Rights Horrors in Haiti" Anthony Fenton, www.dissidentvoice.org, 27 de juliol de 2004
9. <http://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140673606692118/fulltext>
10. "Haiti rapes" Lyn Duff, Haiti Action, 10 de març de 2005.
11. "Human rights activists under fire in Haiti" Haiti Information Project, Haiti Action, 13 de gener de 2008.